



PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

ZLODEJ BLESKU



RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON – ZLODEJ BLESKU

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk



Ďalšie e-knihy v edícii:
Percy Jackson – More oblúd
Percy Jackson 3 – Kľiatba Titanov

Rick Riordan
Percy Jackson – Zlodej blesku – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.



ZLODEJ BLESKU

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

*Venované Haleymu,
ktorý ten príbeh počul ako prvý.*

OBSAH

1. Z ničoho nič vyparím učiteľku matematiky	6
2. Tri staré dámy pletú ponožky smrti.....	22
3. Grover nečakane príde o nohavice	35
4. Mama ma učí bojovať s býkmi.....	51
5. Hrám binokel s koňom.....	65
6. Stávam sa najvyšším vládcom kúpeľne	84
7. Vyparí sa mi večera	103
8. Ukoristíme vlajku	118
9. Dostávam ponuku na výpravu	139
10. Zničím úplne bezchybný autobus	163
11. Navštívime obchod so záhradnými trpaslíkmi.....	183
12. Dostávame radu od pudla.....	204
13. Skáčem v ústrety smrti.....	213
14. Stávam sa známym utečencom.....	228
15. Boh nám kupuje cheeseburgery	235
16. Vypúšťame zebra do Vegas.....	259
17. Kupujeme vodné posteľe.....	284
18. Annabeth vedie výcvik	303
19. Zisťujeme pravdu – alebo niečo na ten spôsob	321
20. Bojujem so svojím hlúpym príbuzným	343
21. Vyrovnávam účet	358
22. Veštbá sa naplňa	380

Z NIČOHO NIČ VYPARÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pozri, ja som nechcel byť polobohom.

Ak túto knižku čítaš, lebo máš podozrenie, že aj ty si niečo také, radím ti: okamžite ju zatvor. Uver maminým alebo otcovým báchorkám o tvojom narodení a skús viesť normálny život.

Býť polobohom je nebezpečné. A desivé. Väčšinou to človeka dosť bolestivým a odporným spôsobom pripraví o život.

Ak si normálne dieťa a čítaš túto knihu, pretože ju považuješ za výmysel, fajn. Čítaj ďalej. Závidím ti, lebo dokážeš veriť, že nič z toho sa nikdy nestalo.

Ak sa však na týchto stránkach spoznáš – keď pocítiš, ako sa v tebe niečo pohlo –, potom ihneď s čítaním prestaň. Mohol by si patriť medzi nás. A ak to raz zistíš, bude len otázkou času, kedy to vycítia aj oni a prídu si po teba.

Potom nevrav, že som ťa nevaroval.

Volám sa Percy Jackson.

Mám dvanásť rokov. Ešte pred niekoľkými mesiac-

mi som bol žiakom internátnej akadémie Yancy, súkromnej školy pre problémové deti na severe štátu New York.

Som problémové dieťa?

Jasné. Dalo by sa to tak povedať.

Ako dôkaz by som mohol uviesť ktorúkoľvek chvíľu svojho krátkeho mizerného života. Naozaj sa však všetko pokazilo v máji, keď sa naša šiesta trieda vybrala na exkurziu na Manhattan – dvadsaťosem psychicky narušených detí a dvaja učitelia v žltom školskom autobuse zamierili do Metropolitného múzea umenia na prehliadku starovekých gréckych a rímskych pamiatok.

Ja viem, znie to ako poriadna otrava. Ako väčšina exkurzií v škole Yancy.

Tento výlet však viedol pán Brunner, náš latinčinár, a tak som nestrácal nádej.

Brunner bol chlapík v strednom veku na elektrickom invalidnom vozíku. Mal rednúce vlasy a zanedbanú briadku a nosil vyšúchané tvídové sako, ktoré vždy páchlo po káve. Nepovedal by si o ňom, že bude taký správny, ale rozprával nám príbehy a vtipy a dovolil nám v triede hrať hry. A mal úžasnú zbierku rímskych brnení a zbraní, takže bol jediným učiteľom, na ktorého hodinách som nezaspával.

Dúfal som, že ten výlet sa vydarí. Prinajhoršom som veril, že sa počas neho aspoň nenamočím do nijakého maléru.

Páni, to som sa teda poriadne mýlil!

Vieš, mne sa na exkurziách stávajú hrozné veci. Napríklad na prvom stupni, keď sme sa šli pozrieť na bojové pole pri Saratoge, prihodila sa mi tá nehoda s delom z vojny za nezávislosť. Ja som na ten školský autobus nemieril, ale aj tak ma potom vylúčili. A z predšej školy sme boli na exkurzii vo vodnom svete. V zázemí bazéna so žralokmi som tak nejako stlačil nesprávnu páčku na lávke a celá trieda si nečakane zaplávala. A predtým... No, asi si to vieš domyslieť.

Tentoraz som si však zaumienil, že budem sekať do brotu.

Celú cestu do mesta som sa musel naťahovať s Nancy Bobofitovou, pehavou ryšavkou a kleptomankou. Môjmu najlepšiemu kamošovi Groverovi hádzala do tyla kúsok sendviča s arašidovým maslom a kečupom.

Grover bol vďačný cieľ. Bol chudý, a keď ho niečo štvalo, rozfňukal sa. Niekoľkokrát prepadol, takže ako jediný šiestak mal akné a prvé chlpy na brade. A navyše bol mrzák. Bol navždy oslobodený od telesnej, pretože mal niečo so svalmi na nohách. Chodil, akoby ho každý krok bolel, ale to nech ťa nemýli. Mal by si vidieť, ako uháňal, keď sa v jedálni podávali plnené tortilly!

Takže Nancy Bobofitová po ňom hádzala tie kúsok sendviča. Zachytávali sa mu v hnedých kučerách a ona vedela, že sa jej nemôžem nijako pomstiť, lebo už mám podmienku. Riaditeľ mi pohrozil vyhodením zo školy, ak sa počas tohto výletu stane niečo zlé, nepríjemné alebo čo len trochu zábavné.

„Ja ju zabijem,“ precedil som cez zuby.

Grover sa ma pokúšal upokojiť: „To je okej. Ja mám arašidové maslo rád.“

A uhol pred ďalším kúskom Nancinho obeda.

„Tak dost!“ začal som vstávať, ale Grover ma stiahol späť na sedadlo.

„Už teraz máš podmienku,“ pripomenul mi. „Vieš, kto si to odskáče, ak sa niečo zomelie.“

Keď na to teraz spomínam, ľutujem, že som Nancy Bobofitovú neuzemnil hneď tam. Vyhodenie zo školy by bolo nič v porovnaní s malérom, do ktorého som sa namočil potom.

Prehliadku múzea viedol Brunner.

Išiel vpredu na invalidnom vozíku a sprevádzal nás rozľahlými výstavnými sálami okolo mramorových sôch a sklenených vitrín plných fakt dosť starej čiernej a oranžovej keramiky.

Nechcelo sa mi veriť, že tie kúsky prežili dvetisíc a možno aj tritisíc rokov.

Zhromaždil nás okolo štvormetrového kamenného stĺpa s veľkou sfingou navrchu a začal nám vysvetľovať, že to bola stéla a označovala hrob nejakej dievčiny zhruba v našom veku. Rozprával nám o vytesaných ozdobách na bokoch. Snažil som sa počúvať, čo hovorí, pretože to bolo celkom zaujímavé, ale všetci okolo kvákali, a keď som im povedal, aby zavreli zobáky, vyslúžil som si zlostný pohľad od pani Doddsovej, nášho ďalšieho učiteľského dozoru.

Doddssová bola matematikárka z Georgie, ktorá večne nosila čiernu koženú bundu, aj keď mala už päťdesiat. Tvárila sa dosť výhražne – zrejme by nemala problém nabrať harleyom tvoju skrinku v šatni. Prišla do Yancy v polroku, keď sa naša predošlá matikárka nervovo zrútila.

Doddssová od prvého dňa milovala Nancy Bobofitovú a mňa považovala za diablovho potomka. Keď na mňa namierila pokrúteným ukazovák a fakt sladko povedala „zlatko“, bolo mi jasné, že budem zase mesiac po škole.

Raz, keď ma donútila až do polnoci gumovať poznámky zo starých pracovných zošitov, povedal som Groverovi, že Doddssová podľa mňa nie je človek. Úplne vážne si ma premeral a pritakal: „Absolútne s tebou súhlasím.“

Brunner ďalej prednášal o gréckom pohrebnom umení.

Nakoniec sa Nancy Bobofitová zahihúňala na nahom chlapíkovi na stéle a ja som sa obrátil a povedal jej: „Zavrela by si láskavo zobák?“

Vyslovil som to hlasnejšie, než som chcel.

Celá skupina sa rozrehotala. Brunner prerušil výklad.

„Pán Jackson,“ spýtal sa ma, „chceli ste niečo dodať?“

Očervenel som ako rak a odvetil som: „Nie, pane.“

Brunner ukázal na jeden výjav na stéle: „Možno by ste nám mohli povedať, čo ten obraz znázorňuje.“

Zadával som sa na plastiku a kameň mi padol zo srdca, pretože som to fakt vedel.

„To je Kronos požírajúci svoje deti, nie?“

„Áno,“ prisvedčil Brunner, ale očividne mu to nestačilo. „A robí to preto, že...“

„No...“ lámal som si hlavu, aby som si spomenul. „Kronos bol vládcom bohov a...“

„Bohov?“ spýtal sa Brunner.

„Titanov,“ opravil som sa. „A... neveril svojim deťom, ktoré boli bohmi. Takže, hm, Kronos ich zjedol, že? No jeho žena schovala malého Dia a namiesto neho dala Kronovi zjesť kameň. A keď potom Zeus vyrástol, tak svojho tatka Krona podviedol a ten jeho bratov a sestry vyvrátil...“

„Fuj!“ vyprskla jedna baba za mnou.

„... a potom sa začala tá veľká bitka medzi bohmi a Titanmi,“ pokračoval som, „a bohovia vyhrali.“

Zo skupiny sa ozvalo chechtanie.

Nancy Bobofitová za mojím chrbtom zašomrala kamarátke: „Neviem, na čo nám to v živote bude. Pôjdeš sa uchádzať o prácu a tam ti povedia: ‚Vysvetlite nám, prosím, prečo Kronos zjedol svoje deti.‘“

„A, pán Jackson,“ pokračoval Brunner, „aby som parafrázoval znamenitú otázku slečny Bobofitovej, aký to má význam pre život?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčala Nancy a líca jej horeli ešte viac než vlasy.

Aspoňže si to odskákala aj Nancy. Brunner bol je-

diný, kto ju dokázal pristihnúť, ako trepe sprostosti. Mal uši ako radary.

Zamyslel som sa nad jeho otázkou a pokrčil som plecami: „To neviem, pane.“

„Aha,“ Brunner sa zatváril sklamane. „No, napoly dobre, pán Jackson. Zeus naozaj nakrmil Krona zmesou horčice a vína, čo ho donútilo vyvrátiť ďalších päť detí. Tie ako nesmrteľní bohovia, samozrejme, žili a rástli nestrávené v Titanovom žalúdku. Bohovia porazili otca, rozrezali ho na kúsky jeho vlastným kosákom a jeho pozostatky rozsypali po Tartare, najmenejšej časti podsvetia. A keď už sme pri takej veselej téme, nastal čas na obed. Pani Doddsová, vyviedli by ste nás láskavo von?“

Trieda sa trúsila na vzduch, baby sa držali za bruchá a chalani sa štuchali ako blázni.

Grover a ja sme sa chystali vyraziť za nimi, keď Brunner vyhlásil: „Pán Jackson.“

Vedel som, že to príde.

Povedal som Groverovi, nech len ide. Potom som sa obrátil k Brunnerovi: „Áno?“

Brunner mal na tvári výraz, čo človeka znervózni – prenikavé hnedé oči, akoby tisíc rokov staré, ktoré už videli všetko na svete.

„Musíte pochopiť odpoveď na moju otázku,“ začal Brunner.

„O Titanoch?“

„O reálnom živote. A ako v ňom využijete svoje štúdium.“

„Aha.“

„To, čo sa odo mňa učíte,“ povedal, „je veľmi dôležité. Očakávam, že s tým tak budete aj zaobchádzať. Od vás chcem len to najlepšie, Jackson.“

Začínalo ma štváť, že ten chlap na mňa tak tlačí.

Jasné, že bolo super, keď Brunner zorganizoval turnaj, navliekol sa do rímskeho brnenia, zareval: „Postreh!“ a vyzval nás na súboj meča proti kriede. Museli sme pribehnúť k tabuli a vymenovať všetky rímske a grécke postavy, ktoré kedy žili, ich matky a bohov, ktorých uctievali. No Brunner čakal, že budem rovnako dobrý ako ostatní, hoci trpím dyslexiou a poruchou pozornosti a v živote som nedostal lepšiu známku než trojku. Vlastne nie – nečakal, že budem rovnako dobrý. Čakal, že budem lepší. Lenže ja som si nedokázal všetky tie mená a fakty ani len natlačiť do hlavy, nieto ich ešte aj správne vysloviť.

Zamrmlal som niečo o tom, že sa budem viac snažiť, a Brunner sa smutne zahľadel na stélu, akoby bol na pohrebe tej dievčiny.

Povedal mi, aby som šiel za ostatnými a dal si niečo na obed.

Trieda sa zhromaždila na prednom schodisku múzea, odkiaľ sme mohli pozorovať chodcov na Piatej avenue.

Nad našimi hlavami sa schyľovalo k poriadnej búrke, nad mestom viseli najčernejšie mraky, aké som kedy videl. Tipoval som, že za to môže to globálne otep-

ľovanie alebo niečo podobné, pretože po Vianociach sa počasie v štáte New York zbláznilo. Zažili sme mohutné snehové búrky, záplavy aj ničivé požiare po úderoch blesku. Neprekvapilo by ma, keby sa práve teraz blížil hurikán.

Nikto iný si to zrejme nevšímal. Pár chalanov hádzalo po holuboch sušienky. Nancy Bobofitová sa pokúšala niečo potiahnuť z kabelky nejakej ženskej a Doddsová, samozrejme, nič nevidela.

Grover a ja sme si sadli na okraj fontány ďalej od ostatných. Mysleli sme si, že potom si nikto nevšimne, že patríme k tej škole – k škole pre stratené existencie, ktoré inde neuspjú.

„Budeš po škole?“ spýtal sa Grover.

„Nie,“ povedal som. „Kvôli Brunnerovi nie. Nech mi dá konečne pokoj. Ja predsa nie som nijaký génius.“

Grover chvíľu nehovoril nič. Potom, keď už som si myslel, že ma poctí nejakou hlbokou filozofickou úvahou, aby ma povzbudil, spýtal sa: „Môžem si vziať tvoje jablko?“

Nemal som chuť jesť, tak som mu ho dal.

Pozoroval som prúd taxíkov na Piatej avenue a myslel som na mamin byt len kúsok od miesta, kde sme sedeli. Nevidel som ju od Vianoc. Strašne sa mi chcelo skočiť do jedného z tých taxíkov a zamieriť domov. Vzala by ma do náručia a tešila by sa, že ma vidí, ale zároveň by bola sklamaná. Poslala by ma rovno naspäť do Yancy a pripomenula by mi, že sa musím viac sna-

žiť, aj keď je to moja šiesta škola za šesť rokov a s najväčšou pravdepodobnosťou ma aj z nej vyhodí. Ten jej smutný pohľad by som nezniesol.

Brunner zaparkoval svoj vozíček pred rampou pre postihnutých. Jedol zeler a čítal si nejaký brožovaný román. Vzadu mu z vozíka trčal červený slnečník, takže vyzeral ako nejaký pojazdný kaviarenský stolík.

Chystal som sa rozbaľiť si sendvič, keď sa predomnou objavila Nancy Bobofitová so svojimi príšernými kamarátkami – asi ju už omrzelo okrádať turistov – a hodila svoj napoly zjedený obed Groverovi.

„Hups,“ zaškerila sa na mňa krivými zubami. Oranžové pehy jej svietili, akoby ju niekto postriekal horčicou.

Snažil som sa zachovať chladnú hlavu. Výchovný poradca mi miliónkrát prízvukoval: „Narátajte do desať a potlačte zlosť.“ No ja som tak zúrilo, že mi mozog prestal pracovať. Začalo mi hučať v ušiach.

Nepamätám si, že by som sa bol Nancy dotkol, spamätal som sa, až keď sedela na zadku vo fontáne a kričala: „Percy ma sotil!“

Zjavila sa Doddsová.

Niektoré decká si šuškali: „Videli ste to...“

„... tá voda...“

„... akoby ju chytila...“

Netušil som, o čom hovoria. Vedel som len to, že mám zase problém.

Len čo sa Doddsová presvedčila, že chuderka malá Nancy je v poriadku, a nasľubovala jej, že v múzej-